

Elisei, omul lui Dumnezeu

IX. Timpul foametei

(2 Împărați 4.38-41)

Orice schimbare de scenă în istoria evenimentelor lui Elisei descopere în măsură crescândă decăderea lui Israel, numai pentru a face cunoscut, că acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult. Am văzut deja blestemul asupra Ierihonului, batjocoritorii din Betel, Moab în răzvrătire și văduve în necaz; și acum găsim că „era foamete în țară”.

În acest timp de scumpete Elisei vine la Ghilgal. Fiii profeților stau înaintea lui Elisei; pare că în necazul lor îngrozitor ei așteaptă ca omul lui Dumnezeu să le aducă ușurare. Pe drept ei presupun că acela care a scăpat oștirea de la pieire și a înviat pe fiul sunamitei, are mijloace să rezolve nevoile lor într-un timp de foamete. Fiii profeților aveau credință, ca să se folosească de harul lui Dumnezeu, care a fost făcut cunoscut prin profet. Dumnezeu Se bucură să răspundă credinței, oricât de slabă ar fi aceasta, și El niciodată nu va părăsi pe aceia care nădăjduiesc în El, cu toate că El poate alege un drum care, în timp ce rezolvă nevoile noastre, ne descopere și slăbiciunile noastre.

Așa se face că Elisei a zis slujitorului lui să pună „oala cea mare” și să fiarbă o mâncare pentru aceia care se așteaptă ca el să-i îngrijească. S-ar putea crede că în aceste timpuri de foamete s-ar fi procedat cu mai multă economie cu mijloacele sărăcăcioase de care dispuneau, dacă ar fi folosit un vas mai mic. Logica ar fi putut argumenta, că foamea care domina necesita numai o oală mică. Precauția ar recomanda că o gospodărire înțeleaptă ar folosi o oală mică. Însă la Dumnezeu nu este lipsă de provizii, și credința strigă, prin aceea că aduce pe Dumnezeu în situația existentă, după „oala mare”; pentru plinătatea cerului se potrivește numai „oala mare”. De la un Dumnezeu mare ne putem aștepta la lucruri mari.

Indicarea de a fierbe mâncarea a dat-o profetul slujitorului său. Însă acolo era unul, căruia nu i s-a dat nici o indicație, și el credea că el trebuie să se amestece în lucrarea de slujire; unul, care nu era mulțumit să șadă înaintea lui Elisei, așa cum au fost fiii profeților, ci în activitate agitată a ieșit „la câmp” din proprie inițiativă și a încercat să rezolve nevoia comună prin aceea că a adăugat propria contribuție la mâncare.

Dacă vrem să avem parte de îngrijirea cerească, atunci trebuie în mod necesar să fim în liniște și să ne odihnim în prezența lui Hristos, așa cum fiii profeților ședea înaintea lui Elisei. Într-un timp viitor locul purtării de grijă din belșug a fost găsit mai degrabă de Maria, în timp ce ședea la picioarele lui Isus, decât de Marta, în zelul ei fără pauză. Fără îndoială, bărbatul care „a ieșit la câmp să culeagă verdețuri” a fost pe deplin sincer, și el a gândit – așa cum a făcut mai târziu Marta – că va contribui cu ceva la binele comun. În realitate carnea a căutat să se evidențieze, și aceasta în Ghilgal, exact pe locul care a fost caracterizat prin circumcizia cărnii. Rezultatul a fost, că prin râvna carnală a unui om a fost adusă moartea în oală.

Acest om a părăsit prezența lui Elisei și a ieșit pe câmp să culeagă verdețuri. El a gândit să adauge ceva de pe câmp la provizia pe care Elisei a primit-o din cer. Câmpul este deseori folosit în Scriptură ca imagine a lumii cultivate. Cultura lumii acesteia nu poate adăuga nimic la hrana din cer. Credincioșii din Colose erau la timpul lor în pericol să încerce să completeze creștinismul prin adăugarea elocvenței omenești, a filozofiei omenești și a superstiției omenești. Ei au adăugat la hrana cerească colocinți sălbatici. În loc să aducă sufletul în legătură cu Dumnezeu, astfel de eforturi conduc ca sufletul să se despartă de Dumnezeu.

În afară de aceasta nu este greu să faci rost de colocinți sălbatici. Era un timp de foamete și cu toate acestea acest om „și-a umplut poala hainei” cu cea mai mare ușurință. Era lipsă de hrană sănătoasă, care să mențină viața, dar nu era lipsă de colocinți sălbatici.

Nenorocirea a fost imediat descoperită, atunci când mâncarea a fost împărțită. Fiecare a remarcat otrava. Dacă ar fi fost numai un singur om, care să se fi plâns, s-ar fi putut presupune că ceva nu este în ordine cu gustul lui. Însă noi citim: „Cum au mâncat din mâncare, au strigat și au zis: «Om al lui Dumnezeu, este moarte în oală!» Și nu puteau să mănânce din ea.” Ceea ce trebuia să fie spre întreținerea vieții, a devenit prin fapta unui singur om un mijloc pentru distrugerea vieții. Ei nu știu cum trebuie să iese din încurcătură, însă cel puțin simt necazul, și înainte de toate se îndreaptă spre adresa bună: și anume, la omul lui Dumnezeu. Apelul lor adresat lui Elisei nu este în zadar, căci el are mijloace să rezolve și această nevoie nouă. El are un antidot pentru această otravă. Cerința lui simplă este: „Aduceți făină!” Aceasta este aruncată imediat în oală cu rezultatul că în oală nu mai era nimic rău. Nu vorbește această făină despre Hristos? Gândurile firii, filozofia omului, elementele lumii, religia cărnii – lucruri prin care omul încearcă să adauge ceva la purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru poporul Său – toate sunt date pe față și stigmatizate, atunci când Hristos este prezentat sufletelor. Așa a întâmpinat apostolul încercarea de a introduce colocinți sălbatici, care amenința pe sfinții din Colose. Apostolul descoperă otrava – cuvintele seducătoare ale moralistilor, filozofia și înșelăciunea deșartă a lumii, menținerea zilelor sfinte, a lunilor noi și sabbatelor prin ritualuri și închinarea la îngeri prin superstițioși. Ca să preîntâmpine aceste influențe otrăvitoare, care sunt așa de distrugătoare pentru adevărata viață a creștinismului, el prezintă credincioșilor din Colose pe Hristos. El spune că toate aceste lucruri „nu sunt după Hristos”. Ele pot fi prezentate prin „vorbiri convingătoare”, cu multă „aparență de înțelepciune” și aparent cu „smerenie”, dar nu sunt „după Hristos”. După aceea el prezintă pe Hristos în toată gloria Sa ca și Cap al Adunării, trupul Său. Este ca și cum el ar arunca făina în oală. El ne spune că noi posedăm în Hristos tot ceea ce avem nevoie, „pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”, și noi suntem „împliniți în El”. Hristos este „totul și în toți” (Coloseni 2 și 3).

X. Hrănirea mulțimii poporului

(2 Împărați 4.42-44)

În acest timp de foamete a venit un om de la Baal-Șalișa cu douăzeci de pâini de orz și spice proaspete de grâu în sacul său ca cele dintâi roade pentru omul lui Dumnezeu. Elisei spune îndată: „Dă poporului să mănânce!” În dar a primit și în dar dă mai departe. El nu păstrează nimic pentru folosul propriu din ceea ce i-a fost dat gratis. Prin darea mai departe darul se mărește, așa că nu numai propriile nevoi sunt satisfăcute, ci și nevoile a o sută de bărbați, și a rămas chiar și resturi.

Slujitorul profetului nu poate înțelege cum pot douăzeci de pâini să sature o sută de oameni, dar Elisei repetă: „Dă poporului să mănânce!” Este ca și cum el spune: „Dacă dai în concordanță cu Cuvântul Domnului vei vedea că este de ajuns pentru a satisface nevoile oamenilor și chiar va mai rămâne.” Firea pune întrebări și spune: Cum este posibil? Răspunsul este: Nu despica firul în patru, ci ascultă, și totul va fi bine.

Așa întreabă Iuda pe Domnul, în judecata lui firească despre înștiințările care depășesc orice gânduri omenești: „Cum se face , că ...?” (Ioan 14.22). La o astfel de judecare nu se răspunde cu o explicație care satisface mintea omenească, ci cu cuvintele Domnului: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu”; aceasta conduce apoi la cunoașterea de lucruri care sunt în afara domeniului de explicare al oamenilor. Iuda voia cu plăcere să pătrundă cu mintea și să înțeleagă, dar lui i se spune să asculte, ca să poată înțelege. În același fel Elisei întâmpină pe „Cum?” al slujitorului uimit și gânditor. El trebuie să acționeze după cuvântul Domnului, atunci va avea parte de binecuvântarea Domnului, chiar dacă el nu poate explica puterea harului Domnului.

Și așa s-a petrecut: „Și a pus înaintea lor și au mâncat și au lăsat o rămășiță, după cuvântul Domnului.” Profetul dă din ceea ce i s-a dat gratis, slujitorul ascultă, nevoia este satisfăcută, darul s-a multiplicat în așa măsură că după ce a fost satisfăcută orice nevoie a rămas o rămășiță, „după cuvântul Domnului”.

De vrei să ai, fă parte și la alții
De darul bun ceresc ce îl primești;
Căci dacă încetezi să dai la alții
Ajungi curând să sărăcești.

XI. Vindecarea leprosului

(2 Împărați 5.1-9)

Până acum Elisei a fost slujitorul harului lui Dumnezeu în mijlocul lui Israel; acum devine mijlocitorul binecuvântării pentru cineva din afara poporului. Harul se extinde până la păgâni.

În toată această scenă putem vedea un model a epocii actuale, în care Israel este dat la o parte și autoritatea de guvernare este încredințată națiunilor. Timpurile națiunilor sunt prefigurate în faptul că Domnul a dat biruința sirienilor – dușmanul declarat al Israelului – și cei prinși din Israel au fost luați. Puterea a fost încredințată națiunilor, și o femeie israeliană era în captivitate. Pe parcursul acestui timp Domnul dovedește har păgânilor.

În Naaman vedem pe om în starea lui cea mai bună. În societate el era un „om mare”; în cariera lui profesională era un om cu succes; și personal era un om viteaz. Așa sta Naaman înaintea ochilor lumii. Cu toate acestea privilegiatul împăratului și viteazul poporului era declarat de Dumnezeu ca lepros. Lepra este sub aspect dublu un tablou potrivit despre păcat. Oroarea și caracterul dezgustător al acestei boli ilustrează caracterul de a murdări al păcatului, așa cum el îl face pe om un păcătos de la natură. Caracterul nevindecabil al acestei boli arată starea lipsită de speranță în care păcatul aduce pe om. Ca oameni căzuți noi suntem nu numai păcătoși din natură, ci și fără putere de a schimba starea noastră. Dacă trebuie să fim binecuvântați, atunci suntem în totalitate dependenți de harul lui Dumnezeu. De aceea Cuvântul spune: „Prin har sunteți mântuiți, prin credință, ... nu prin fapte” (Efeseni 2.8,9).

Astfel boala împreună cu starea lipsită a ajutorare a lui Naaman a făcut din el subiectul potrivit pentru harul neîngrădit al lui Dumnezeu și îndurarea Lui. Ceea ce lui Naaman îi dădea o poziție înaltă înaintea lumii nu avea nici o valoare în ochii lui Dumnezeu. Când mai târziu (Luca 4.27) Domnul folosește pe Naaman ca exemplu cum harul ajunge la un păgân, El nu spune că au fost mulți oameni mari, oameni onorabili, oameni cu curaj eroic. Niciuna din aceste însușiri nu ar fi făcut pe oameni un subiect potrivit al harului. De aceea El spune: Și „mulți leproși” au fost în timpul lui Elisei, profetul, în Israel.

În continuare vedem în această scenă nu numai activitatea harului față de un păcătos, ci și drumul pe care Dumnezeu îl alege ca să facă cunoscut acest har. El alege un drum care coboară în țărână toată mândria noastră. El a ales lucrurile nebune ale lumii, „ca să facă de rușine pe cei înțelepți. Și Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari; și Dumnezeu a ales lucrurile de jos ale lumii și pe cele disprețuite și pe cele care nu sunt; ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” În concordanță cu aceste căi ale lui Dumnezeu mergem de la un „om mare” la o „copilă mică” – o străină într-o țară străină și într-o poziție de jos ca slujitoare a soției lui Naaman. Dumnezeu se pregătește să binecuvânteze pe cineva care înaintea ochilor lumii este „un om mare”, și de aceea în această lucrare a harului El folosește „o copilă mică”. Chiar dacă poziția ei în lumea aceasta era neînsemnată, chiar dacă ea era „mică”, totuși credința ei era mare, căci ea putea spune: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa.” Fără îndoială aceasta este vorbirea credinței. Ea nu spune că el ar putea îmbunătăți răul sau

probabil ar produce vindecarea, ci cu îndrăzneala și certitudinea credinței spune: „El îl va vindeca de lepra sa.” Ea vorbește ca una care cunoaște puterea vindecătoare a harului. Naaman ar putea, așa cum a spus cineva, simți locul rănit; copila mică cunoștea drumul spre mântuire. Îndrăzneala credinței ei este cu atât mai remarcabilă cu cât ea nu a putut trăi nici măcar un singur caz de vindecare a unui lepros, căci Domnul Însuși spune, că în timpul lui Elisei erau mulți leproși în Israel și „niciunul dintre ei nu a fost vindecat”, decât numai Naaman sirianul.

Cuvântul copilei a avut efect. El trezește în inima lui Naaman bolnavul dorința după binecuvântare. Încă căile harului nu pot fi înțelese de omul natural. El este umplut de gândurile proprii și acordă puțină atenție cuvântului copilei. În cunoștința ei despre harul și puterea lui Dumnezeu ea vorbește despre profetul din Samaria; el dimpotrivă urmează gândurile omenești și se adresează împăratului din Siria, considerând că vindecarea mult dorită ar putea fi făcută de cei mari ai pământului, chiar dacă ea va fi ajutată și mai mult prin plata unui onorariu mare.

Împăratul din Siria reprezintă pe omul care se supraestimează. Este bine pentru el ca slujitorul lui Naaman să aibă parte de binecuvântare, dar el dorește cu plăcere ca el să fie canalul prin care se obține această binecuvântare. De aceea el spune: „Du-te și eu voi trimite o scrisoare împăratului lui Israel”. Un împărat vrea să scrie unui alt împărat. Dar Dumnezeu nu are nevoie de ocrotirea împăraților și nu o va tolera. Harul stă la dispoziția celui vinovat, indiferent dacă acest vinovat face parte din cei mari din țară sau cei neînsemnați, dacă el este „un om mare” sau „o copilă mică” – însă prin sprijinul împăraților el nu poate fi procurat, și nu se poate cumpăra cu aur.

Naaman trebuie în orice caz să afle că toate aceste eforturi omenești de a obține binecuvântarea îl va aduce într-o situație și mai critică. Astfel el vine la împăratul lui Israel cu darurile lui și cu scrisoarea împăratului Siriei. Împăratul lui Israel recunoaște că aceasta este o chestiune numai pentru Dumnezeu, dar el nu știe nimic despre omul lui Dumnezeu, prin care se face parte de harul lui Dumnezeu. Fără credința în Dumnezeu și fără să știe nimic despre omul lui Dumnezeu el poate numai deduce că împăratul Siriei caută un motiv de ceartă, prin aceea că el cere ceva care este în afara puterii omului. Naaman descopere cât de lipsit de perspectivă este să te adresezi unui om al lumii acesteia, însă cu toate acestea nu gândește să meargă la profet. Pare că totul este la sfârșit și că Naaman trebuie să se întoarcă în Siria fără vindecare și fără binecuvântare.

În acest moment critic însă acționează Elisei, și devine clar, că Naaman niciodată nu ar fi venit la profet, dacă nu ar fi vorbit Elisei, cu toate că el de la început a auzit despre profet. Cu un păcătos și Hristos nu este altfel. Noi putem într-adevăr auzi despre Hristos, însă stă scris: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis” (Ioan 6.44); și iarăși: „Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-i este dat de la Tatăl” (Ioan 6.65).

La intervenția lui Elisei, Naaman, care își dorea foarte mult vindecarea, vine la profet. În sfârșit acum el este la omul potrivit; dar el a venit în mod fals. El nu are încă starea

corespunzătoare, pentru a primi binecuvântarea. El vine cu caii și carul său și a stat la ușa casei lui Elisei. Caii și carul vorbesc despre măreția și mândria omului. Naaman a aflat, că puterea împăraților nu poate realiza nimic, că banii și darurile nu folosesc la nimic; el trebuie acum să învețe că mărirea lui și importanța lui nu-i aduc nici cea mai mică atenție din partea lui Dumnezeu; la El nu se are în vedere fața omului. Naaman aude mesajul și el îi va aduce vindecarea, dacă el îl va primi și va asculta de el, însă mesajul nu face nici o înălțare a persoanei sale și a demnității sale. Elisei nu vede în el un om mare sau un om stimat sau un om viteaz; el vede în el un simplu lepros, care are nevoie de curățire. Elisei nu acordă nici o atenție fastului și nobleței lui Naaman; de asemenea el nici nu încearcă să mărească prestigiul lui propriu prin acest vizitator de seamă. El îi trimite simplu un mesaj. Aceasta este realmente întotdeauna misiunea predicatorului, și anume, să vestească un mesaj.

Însă firea se împotrivesc unui astfel de tratament. Mândria omului cere luare în considerare. Dar dacă Naaman trebuie să primească binecuvântarea, atunci aceasta poate avea loc numai pe baza harului, și harul nu cunoaște nici un merit la acela care îl primește, căci altfel nu ar fi har. Din cauza aceasta harul neîngrădit este așa de neplăcut omului firesc. „Și Naaman s-a mâniat”, și s-a arătat că obstacolul real pentru vindecarea lui consta în faptul că el avea propria lui părere. „Eu ziceam” – aceasta era problema. El a gândit că el trebuia numai să șadă în carul lui, Elisei va ieși și va păși înaintea lui și scena prin chemarea Numelui Domnului Dumnezeului său va oferi demnitate, își va legăna mâna asupra locului, și iată, el va deveni vindecat.

În afară de aceasta Naaman avea ceva împotriva scăldatului în Iordan. Dacă era vorba să se scalde într-un râu, atunci cele două râuri mari ale țării sale – Abana și Parpar – cu siguranță erau mai bune decât toate apele lui Israel. La fel este și astăzi cu unii păcătoși, care recunosc necesitatea unei schimbări morale în viața lor, dar nu recunosc necesitatea nașterii din nou. O constituire nouă prin mijloace omenești ar fi acceptată, dar nu se acceptă să fie pus la o parte în moartea lui Hristos. Naaman s-a așteptat la o scenă solemnă însoțită cu unele fandoseli, și în loc de aceasta această căpetenie între oameni este servit cu un mesaj scurt. Lui i se spune, așa cum probabil se spune unui om simplu, să meargă și să se scalde public de șapte ori în Iordan. Toată chestiunea i s-a părut marelui și puternicului Naaman a fi prea obișnuită și prea simplă. Mesajul a ignorat complet mărirea lui și însușirile lui, l-a așezat pe aceeași treaptă cu persoanele cele mai neînsemnate ale țării și voia să-i indice un drum care stătea deschis oricărui țaran. Elisei nu putea acorda atenție mai mică nici celui mai neînsemnat din țară. Un astfel de tratament și un astfel de mesaj erau de nesuportat pentru omul mare. „Și s-a întors și a plecat cu mânie.”

Deci, dacă trebuie să plece, atunci este mai bine să plece cu mânie, căci aceasta arată cel puțin că el a fost profund lovit. Mai bine așa, decât aceia care au respins cu amabilitate harul lui Dumnezeu, spunând: „Te rog, scuză-mă!” Pentru unii ca aceștia nu este nici o speranță; Dumnezeu „îi scuză”; și pentru un astfel de om, pe care Dumnezeu l-a „scuzat”, s-a terminat totul. Pentru omul, care pleacă în mânie, mai este speranță, că el va ajunge într-o stare potrivită, căci cel puțin el ia lucrurile în serios.

Naaman s-a așteptat la un spectacol mare, și firea dorește ceva dramatic, senzațional, sentimental; însă Naaman trebuie să învețe – ca oricare alt păcătos – că puterea actuală a Evangheliei nu constă „în cutremur de pământ” și nu „în foc”, ci în „susurul blând și liniștit” al Cuvântului lui Dumnezeu, care vorbește conștiinței.

Din fericire Naaman a avut oameni în jurul lui care au vorbit cu el și au putut să-l convingă de nebunia lui. Copila mică a dat mărturia ei, profetul a vestit mesajul lui – simplu și precis; acum „slujitorii săi s-au apropiat” și au pledat ca el să ia în serios mesajul. Și astăzi sunt din aceia care fac lucrarea copilei mici – ei invită la ascultarea predicii. Sunt alții, care mijlocesc mesajul – vestirea Evangheliei. Și sunt din aceia, care vorbesc personal cu sufletele neliniștite, așa că sunt înlăturate greutățile și obstacolele care sunt împotriva primirii Evangheliei. În mod asemănător vorbesc astăzi insistent robii cu stăpânii lor cu participare cordială. „Părinte”, spun ei, „dacă ți-ar fi zis profetul să faci vreun lucru mare, nu l-ai fi făcut? Cu cât mai mult când îți spune: «Spală-te și vei fii curat?»” Cât de bine cunoșteau robii aceștia pe stăpânul lor! El era un om mare și în viața lui a făcut lucruri mari. Prin fapte mari și-a dobândit o poziție înaltă în împărăția oamenilor; dacă el va trebui să intre cândva în Împărăția cerurilor, dacă avem voie să ne exprimăm așa, el trebuie să se întoarcă la Dumnezeu și să devină ca un copil. Și așa a avut loc: vorbirea insistentă a robilor lui a avut succes, căci noi citim: „Și a coborât”. Mândria lui, mărimea lui, importanța lui, tot ce el era ca om natural, este dat la o parte ca mijloc pentru obținerea binecuvântării. Împărații și marile lor daruri rămân în urmă; Abana și Parpar sunt uitate, și în ascultarea credinței el coboară și se scufundă de șapte ori în Iordan, „după cuvântul omului lui Dumnezeu”. O astfel de comportare ar putea părea în ochii lumii ca fiind culmea nebuniei, așa cum cuvântul crucii este o nebunie pentru înțelepții lumii acesteia. Iordanul reprezintă moartea și este folosit în această scenă ca imagine a morții lui Hristos, care întâmpină sfințenia lui Dumnezeu. Dacă păcătosul trebuie curățit de vina lui, atunci aceasta poate avea loc numai pe baza morții lui Hristos. Simbolic, Naaman recunoaște deplin și fără rezerve aceasta, prin scufundarea de șapte ori în Iordan. El recunoaște că nu este nici o altă curățire, decât numai prin apele morții, sub care el a fost adus prin ascultarea credinței.

La fel este și astăzi cu păcătosul. Binecuvântarea poate veni la noi numai prin moartea și învierea lui Hristos, și noi ajungem sub efectul acestei morți prin credința în Hristos. Israelitul era inițial, ca și Naaman, „un arameer care rătăcea încoace și încolo” (sau „un sirian, aproape de pierzare”; Deuteronom 26.5, conform versiunii engleze a Bibliei – King James Bibel), și Iordanul însemna pentru el sfârșitul unei perioade de viață (a vieții în pustiu) și intrarea într-un alt ținut al vieții. Iordanul era granița spre Siria. Moartea rupe legătura cu Siria. Prin scufundarea în Iordan Naaman sfârșește simbolic legătura cu viața veche și începe o viață cu totul nouă; carnea lui devine ca și carnea unui copil mic. Starea lui de odinioară ca lepros, în care lucra moartea și putrezirea, era total necorespunzătoare pentru Dumnezeu; ea îl excludea din prezența lui Dumnezeu. Aceasta a fost rezolvată prin apele Iordanului. O natură rea nu poate fi iertată, ea trebuie să-și găsească sfârșitul în moarte. Așa este la credincioși: natura veche a fost judecată și înlăturată în moartea lui Hristos. Sufletul, care în ascultarea credinței se supune căii lui Dumnezeu pentru eliberare, intră într-o viață nouă.

Profetul accentuează importanța acestei lecții, prin faptul că prescrie scufundarea de șapte ori, aceasta ne arată cât de temeinic trebuie noi să învățăm învățătura despre moartea noastră cu Hristos; în felul acesta terminăm cu starea în care am trăit, ca în viitor să trăim cu Dumnezeu în noul vieții.

Rezultatul pentru Naaman a fost: „carnea lui s-a făcut din nou cum este carnea unui copil mic”. Ce schimbare minunată! Bărbatul, care la începutul istorisirii stă înaintea noastră ca „un om mare”, în final devine ca „un copil mic”. În afară de aceasta el era însuflețit de un duh nou. Mândria unui om mare a făcut loc felului smerit de a fi al unui copil mic; căci noi citim: „Și s-a întors la omul lui Dumnezeu, el și toată suita lui, și a venit și a stat înaintea lui”. El nu mai este omul mare, care șede în carul său, ci un om smerit, care stă înaintea profetului.

Însă aceasta nu este totul. El a crezut în inima lui; acum el mărturisește cu gura lui, „că nu este Dumnezeu pe tot pământul, decât în Israel”. El nu numai a fost curățit, ci el a ajuns să cunoască pe Dumnezeu. „Acum cunosc”, poate el spune. Evanghelia întâmpină nevoia noastră, dar ea revelează și pe Dumnezeu sufletelor noastre.

Acum el dorește să dovedească recunoștința lui aceluia care l-a binecuvântat așa de mult. Elisei respinge darul, pentru ca să nu falsifice în vreun fel oarecare harul lui Dumnezeu înaintea ochilor acestui păgân, care a primit binecuvântarea fără bani și fără preț de răscumpărare. Naaman, posesorul de mari bogății, ajunsese fără îndoială la convingerea că cu puterea banului ar putea cumpăra toate. El trebuia să învețe – ca și păcătosul astăzi – că sunt binecuvântări de partea cealaltă a tuturor binecuvântărilor, și bucurii de partea cealaltă a tuturor celorlalte bucurii pământești, și o viață, care este veșnică, pe care toate bogățiile lumii acesteia nu ne-o pot procura. Însă cu regret ele pot să ne blocheze drumul care conduce spre viață și spre binecuvântare.

În continuare inima lui Naaman dorește să se închine Domnului. El spune: „Robul tău nu va mai aduce de acum ardere-de-tot și jertfă altor dumnezei, ci Domnului.”

În final schimbarea în viața lui devine clară și în conștiința lui exersată și sensibilizată. El simte imediat că închinarea adusă Domnului este incompatibilă cu aplecarea înaintea unui idol din casa lui Rimon. Funcția lui înaltă îi va cere probabil să intre în casa idolului. Elisei îi răspunde la această problemă: „Mergi în pace”. Aceasta nicidecum nu înseamnă că Elisei numește bună închinarea lui Naaman în casa lui Rimon. El a văzut că Naaman era încercat înaintea Domnului, și fără să se refere la această problemă, el știe că poate liniștit să lase pe Naaman în seama Domnului. Noi putem fi siguri că Naaman niciodată nu a mai pășit în casa lui Rimon.